

Arrest

nr. 75 527 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, wordt op 25 november 2011 op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Er wordt een 'administratief verslag vreemdelingencontrole' opgesteld.

Op 25 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of E.V., attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden- (3).

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr LE.12.LC.032023/2011 van de politie van PZ Leuven

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

Voor de duidelijkheid wordt eerst het tweede middel behandeld en vervolgens het eerste middel.

3.1.1 Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede Middel:

Aangezien er ten tweede een schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook van het vermoeden van onschuld.

Dat verzoekster via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat verwerende partij zich enerzijds beroept op artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°, stellende dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde kan schaden;

Dat terzake wordt verwezen naar het feit dat verzoekster op heterdaad betrapt werd bij een winkeldiefstal;

Dat verzoekster dit formeel betwist en geenszins akkoord gaat met het opgestelde proces-verbaal, dewelke volgens haarzelf verkeerd werd vertaald door de tolk;

Dat zij dienaangaande een nieuwe verklaring zal afleggen bij de politiediensten;

Dat verzoekster immers geenszins berecht is geworden door een correctionele rechtbank voor voornoemde feiten;

Dat zolang men niet veroordeeld is geworden het vermoeden van onschuld speelt;

Dat de aangevochten beslissing waarbij het bevel werd gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, dan ook genomen werd zonder dat terzake het vermoeden van onschuld in overweging werd genomen;

Men motiveert bovendien niet waarom een betrapting op heterdaad voor winkeldiefstal de openbare orde kan schaden;

De kledingstukken werden door verzoekster immers betaald, zoals blijkt uit het bijgevoegde betalingsbewijs;

Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur;

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de motivering van de beslissing bovendien geen gewag maakt van een geïndividualiseerde beweegreden;

Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht;

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze weergeeft in het inleidend verzoekschrift en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In zoverre verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat een vreemdeling op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

De verwerende partij vervolgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekster werd betrap op heterdaad bij een winkeldiefstal. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Volgens de verwerende partij is het op basis van bovenvermelde gegevens niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij merkt tevens op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

3.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat verzoekster wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad is betrap voor winkeldiefstal. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen om reden dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat verzoekster wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad is betrapt op winkeldiefstal.

In dit middel betwist verzoekster niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, maar betoogt verzoekster dat zij de kledingstukken in kwestie heeft betaald en betwist zij zodoende formeel voormelde feitelijke constatering. Verzoekster vervolgt dat zij helemaal niet akkoord gaat met het administratief verslag vreemdelingencontrole, aangezien het door de tolk verkeerd werd vertaald. Verzoekster stelt dat zij dienaangaande een nieuwe verklaring zal afleggen bij de politiediensten.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de schending van de openbare orde het volgende overwogen:

“0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of E.V., attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden- (3).

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr LE.12.LC.032023/2011 van de politie van PZ Leuven”

Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op 25 november 2011 bij een vreemdelingencontrole op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De loutere omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing nog een tweede motief bevat, namelijk een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist dit motief niet en dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen.

In de mate waarin verzoekster laat gelden dat zij voor voornoemde feiten *“geenszins berecht is geworden door een correctionele rechtbank”* en zich in dit verband beroept op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit beginsel vervat is in artikel 6 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM). Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied vallen evenwel niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM, *Maaouia v. France*, *ECHR* 2000-X; *RvS* 16 januari 2001, nr. 92.285; VANDE LANOTTE J. en HAECK Y. (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, I, Antwerpen, Intersentia, 2004, 409). Voormelde bepaling en het daarin vervatte vermoeden van onschuld kunnen bijgevolg in rechte niet dienstig worden aangevoerd.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Eveneens blijkt dat verzoeksters situatie op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel:

Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Dat verwerende partij zich beroept op artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°, stellende dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;

Thans brengt verzoekster kopie bij van de afgelegde aankomstverklaring, alsook van haar paspoort;

Doordat verzoekster niet tijdig over de nodige documenten beschikte voor het opstarten van de procedure inzake gezinshereniging, kon deze aanvraag evenmin door de gemeente Leuven tijdig worden ingediend;

Van zodra de gemeente Leuven over de nodige documenten beschikte, heeft zij instructies opgevraagd bij verwerende partij, dewelke evenwel heeft nagelaten deze aan de gemeente Leuven te verstrekken;

Door het uitblijven van dergelijke instructies is – mede door verwerende partij – de toestand gecreëerd waarin verzoekster zich thans bevindt;

De houding dewelke verwerende partij thans aanneemt is geenszins in overeenstemming te brengen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Van een zorgvuldige overheid kan immers worden verwacht dat deze tijdig de nodige beslissingen en instructies neemt, opdat de gemeenten, dewelke volledig afhankelijk zijn van de genomen beslissingen en instructies van verwerende partij, hun taken naar behoren kunnen verrichten;

*De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (*R.v.St.*, nr. 107.624, 11 juni 2002; zie *Arrest RVV* nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak *RVV XII*);*

*Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (*RvS* 2 februari 2007, nr. 167.411; *RvS* 14 februari 2006, nr. 154.954; zie *arrest RVV* nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak *RvV X / II*);*

Thans dient te worden vastgesteld dat verwerende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied heeft afgeleverd op grond van een motivatie waarbij zij zelf schuldig is aan het uitblijven van een beslissing omtrent het verblijfsstatuut van verzoekende partij;

Dat hierdoor dan ook het redelijkheidsbeginsel manifest is geschonden;

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat bovenstaand middel ernstig is;”

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Volgens de verwerende partij ziet verzoekster immers kennelijk over het hoofd dat zij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Verwijzend naar de motieven van de bestreden beslissing en naar de artikelen 2 en 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort en visum. Dat verzoekster over een geldig paspoort beschikt, volstaat niet. Zij dient tevens een visum voor te leggen, geldig voor binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekster in het verzoekschrift niet ontkent dat zij niet over een verblijfsrecht beschikt. Volgens de verwerende partij wordt evenmin voorgehouden dat verzoekster over een visum of over een ander geldig binnenkomstdocument zou beschikken. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en kan door verzoekster niet worden ontkend.

De verwerende partij besluit dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed.

3.2.3.1 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onder meer dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke constatering wordt door verzoekster niet betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris is bijgevolg op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen.

Waar verzoekster thans een kopie van haar paspoort voorlegt, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Bovendien ontkent verzoekster niet dat zij op 25 november 2011, datum van de bestreden beslissing, niet in het bezit was van een geldig visum.

In het middel betoogt verzoekster dat de situatie waarin zij zich thans bevindt mede voortvloeit uit de omstandigheid dat de gemachtigde nagelaten heeft instructies te verstrekken omtrent haar aanvraag tot gezinshereniging. Daargelaten het feit dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, wijst de Raad erop dat voorgaande opmerking geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Op basis van de voorliggende gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier, kon aan verzoekster een bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster haar aankomstverklaring voorlegt waaruit blijkt dat haar verblijf in België werd toegestaan van 1 september 2011 tot 17 september 2011, herhaalt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Bovendien dateert de bestreden beslissing van na de periode van legaal verblijf van verzoekster.

3.2.3.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een of meer in voormelde bepaling bedoelde situaties zich voordoen. In voorliggend geval verblijft verzoekster in het Rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en wordt verzoekster geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad is betrapt voor winkeldiefstal en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het voorgaande en gelet op het voorgaande middel blijkt dat verzoekster met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk maakt dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET